

ΑΠΟ ΤΟ ΒΡΑΧΟ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ

Οί τελευταίοι ψίθυροι τῆς ἀθωότητος
κι οἱ τελευταῖες κραυγές τῆς δειλίας
Δέν πρόκειται νά φέρω στόν κόσμο τή χλεύη μου
καί τήν ἀχαριστία μου, ἄς τοῦ δίνουμε.
Τί ἀνώριμοι καιροί τῆς καρδιάς.

Δάση ἀπό γλόμπες λουλούδια μ' ἀλυσίδες
ἀλλά τ' εἶναι αὐτό πού κάνει ἓνα λαό κουθάρι;
Τό κροτάλισμα τοῦ πολυβόλου
κι οἱ μελωδίες ἀπ' τίς ἐρπύστριες
τῶν τάνκς;

Τό χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι τό θρωμερό φιλί
τοῦ καπιταλισμοῦ στό μάγουλο
τῶν ἀγανακτισμένων μαζῶν.

Ἔχω ἓνα λουλούδι
ὅμως δέν ἔχω μάτια μονάχα πληγές
πού τά βλέπουν ὅλα. Τί συμβαίνει λοιπόν;
Δέν ρωτῶ γιά ἓνα χαρακτηρισμό
μυρίζομαι μιὰ ἀπέραντη τρελή συνωμοσία
Μέσα στό στρόβιλο τοῦ ἀέρα ὅσοι πλανήθηκαν
χρόνια καί χρόνια δέν θά τσακίσουν
σάν τά ἄνθη. Ξυλοδαρμένοι σι' ἀστυνομικά
τμήματα μέ νύχια βγαλμένα δέν θά λυγίσουν
τό πιστεύω τους θά γίνεῖ ἀστρο στό χέρι τους
καί τά γκλόμπς θά πέσουν ἄλλη μιὰ φορά
στό κεφάλι τους.

Λευτέρης Πούλιος

